

EL CAMÍ DE SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA AMB BICI DE MUNTANYA (RONCESVALLS – SANTIAGO)

Gustau Viol

Dia 8 d'agost de 2006 dC

Sona el despertador i la llum del dia acaricia els nostres llençols; quina mandra! Són les 8.30 h del matí: tardííssim! Però es que avui fem turisme. Anem a veure un poc de Burgos i, naturalment, la catedral. La Catedral amb majúscules. La Catedral per excel·lència. La Catedral que amb els seus pinacles grata el cel castellà. I és que, si Burgos és bonic, la seua catedral torna boig.

Se'ns fa rar el llevar-nos amb llum. Aquests últims dies les matinades eren obscures i estrelades. Però avui ens mereixem una mica d'esbarjo i això hem fet. Després de desdejunar-nos en un bar de Burgos, hem fet un tomb pels carrers d'aquesta ciutat i hem aprofitat l'ocasió per comprar a les botigues alguns articles de primera necessitat: crema protectora solar, crema per al culet, etc. En passejar pels carrers, la nostra vista sempre topa la catedral, i, a la fi, allí hem parat, a la santa església catedral de Burgos on hem encunyat la credencial i, després, hem entrat tots plegats a veure-la. La primera impressió, quan muntés per l'escalinata i alces la vista, és d'"empetitiment". Et sents diminut davant d'aqueixa grandiositat sagrada. I és que aquest és l'efecte que els arquitectes i autoritats religioses pretenien aconseguir. Que l'ésser humà, en contemplar-la, s'adonara de la seua irrellevància en comparació del diví, del creador. Aquesta és la grandiositat del gòtic i de les seues catedrals. Si l'exterior és sublim, què podem dir de l'interior? Diví? Jo així ho pense; però és que el gòtic m'atrau força... Quin remei! He d'abreujar, ho sento.

Eixim de Burgos quan el sol ja està damunt la catedral (una altra vegada la catedral!). Són les 11.50 h del matí i ens dirigim amb energies renovades cap al nostre objectiu: el Camí. Deixem darrere les poblacions de Villalbilla de Burgos, Tardajos i Rabé Las Calzadas. Després de rodar per camins plans que s'enfilen pels sembrats, a les 13.45 h arribem i parem a Hornillos del Camino on encunyem la credencial i, a l'ombra d'uns arbres adossats a un celler, ens menjem uns entrepans i fruita. Al cap d'una estona se'ns presenta una grata companyia: dues estrangeres que, fatigades de pedalejar i acalorades, molt acalorades, també es refugien del sol abusador. Però, al cap d'una mica, se'ns presenta un altra companyia més grata encara: l'amo del celler que, amb la gentilesa natural dels camperols, ens convida a un trago de vi de la seua bóta. Bon vi! Vi de Castella. Li ho agraïm de tot cor i ens acomiadem d'ell i de les senyorettes estrangeres (que també van fer un tragueta) per continuar el nostre itinerari. Són les 14.45 h; i fa un sol que mata i tan sols portem recorreguts 22,69 km. Això sí, la mitjana és bona: 15,5 km/h.

Continuem pedalant pels plans de Castella i, en un tres i no res, topem la població de Castrojeriz. A les 16.47 h coronem l'Alto o Cuesta de Mostelares (900 m). Hem ascendit un desnivell de 200 m en només 1 quilòmetre. Des d'ací, la vista de Castrojeriz és preciosa i els camps que l'envolten semblen d'or. Continuem el nostre camí i, a l'Hospital de Sant Nicolàs de Puente Fitero, ens aturem i encunyem la credencial. Són les cinc i quart de la vesprada quan creuem el riu Pisuerga i entrem a la província de Palència. Pedalegem uns 45 minuts més i arribem a l'objectiu que ens marcàrem en començar la jornada: Boadilla del Camino. Hem fet 63 km en 4

hores de pedaleig. La mitjana ha estat bona: 16,1 km/h. Ja portem 337 km. acumulats.

La raó per la qual ens hem deturat en aquest poble és que tenim bones referències d'un alberg. Concretament, l'alberg es diu En el Camino. El busquem i no tardem gaire a trobar-lo (el poble és menut). Per fora no sembla gran cosa, però, en creuar una gran portalada, ens quedem bocabadats pel lloc en qüestió. Un gran pati interior amb gespa i arbres fruitals, una xicoteta piscina, un jardí amb rosers; en definitiva: un lloc esplèndid on descansar, refer les forces i beure cervesa fresca. Després de deixar les bicicletes, ens hem dutxat i rentat la roba. També hem rentat i engraixat les bicis... Que bona falta els feia!

Ara ja podem relaxar-nos, fer unes cerveses i gaudir de l'indret. Assegut a la gespa, mentre escric el diari de bitàcola i bec una cervesa, puc contemplar les cigonyes del vell campanar. Açò sí que és vida! La tranquil·litat que es respira és total. D'aquí a una estona, soparem i anirem a jaure aviat; demà ens espera una etapa llarga: almenys haurem de fer uns 90 o 100 km.

La Catedral de Burgos

Claustre de la Catedral de Burgos